

РЕШЕНИЕ

№ 2588

гр. София, 18.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 23.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **8630** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно- процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините (ЗОДОВ) и чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Предявен е иск по чл. 121, ал. 1, т. 3, вр. чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) от Ц. Т. К. от [населено място], срещу Държавната комисия по хазарта за сумата в размер на 6 104,00 лева, представляващи дължимото обезщетение за незаконосъобразно прекратяване на служебното й правоотношение за период от 10 месеца, заедно с мораторната лихва от датата на отмяната на заповедта до окончателното заплащане на дължимото обезщетение.

Ответната страна - Държавната комисия по хазарта, чрез процесуалния си представител юрк. Ж. в представен писмен отговор и в съдебно заседание по делото, оспорва предявения иск по основание и размер. Прави възражение за прихващане на претендираното обезщетение с получени суми за работна заплата и за работно облекло като държавен служител от К., които са получени неправомерно, тъй като същата не е отговаряла на условията за заемане на длъжност по служебно правоотношение.

Контролиращата страна - Софийска градска прокуратура, чрез представителя си прокурор Павлов, изразява становище за основателност на предявения иск.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, на основание чл. 236, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Със заповед № 419/30.09.2010 г. на Председателя на Държавната комисия по хазарта, е прекратено служебното правоотношение на Ц. Т. К., заемаща длъжността „Старши експерт” в отдел „Методология и разрешения” на дирекция „Разрешения и контрол върху хазартната дейност” в Държавната комисия по хазарта, поради наложено й със заповед № 418/29.09.2010 г. дисциплинарно наказание „Уволнение”.

В законоустановения срок заповедите са обжалвани и са отменени с влязло в сила на 12.04.2012 г. решение № 1471 от 29.03.2011 г. по адм. дело № 7833/2010 г. по описа на Административен съд София-град, I отделение, 18-ти състав.

Установява се, че със заповед № ЧР-01-99/08.05.2012 г. на Председателя на Държавната комисия по хазарта, издадена на основание чл. 103, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, служебното й правоотношение е прекратено отново, поради неявяването на К. да заеме предишната длъжност в двуседмичен срок от влизането в сила на съдебното решение.

По делото са приети като писмени доказателства: заверено копие от стр. 1-9 от служебна книжка № 34 от 01.08.2007 г., серия А 15259, в която са налице единствено вписвания от Държавна комисия по хазарта; заверени копия от стр. 1-13 от трудова книжка № 82, серия И № 078456 на Ц. К., от която е видно, че не е полагала труд по трудови правоотношения за процесния период; удостоверение за деклариранни данни изх. № 220191200117180/03.10.2012 г. на орган по приходите при ТД на НАП – С., с което се удостоверява, че за периода 01.06.2011 – 03.10.2012 г. по отношение на ищцата не е постъпвала информация за сключени трудови и граждански договори и не са внасяни осигуровки.

За определяне на размера на дължимото обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е допусната съдебно-счетоводна експертиза, от заключението на вещото лице по която се установява, че обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за периода от 10 месеца, изчислено въз основа на индивидуалната заплата на ищцата, следва да е в размер на 6 104,00 лв.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Предявеният иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая това е Държавната комисия по хазарта, която съгласно чл. 2 от Устройствения си правилник е юридическо лице – второстепенен разпоредител с бюджетни кредити.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, съгласно чл. 236, ал. 2 от ГПК, настоящият съдебен състав намира иска за основателен, по следните съображения:

За да бъде уважен иск с правно основание чл. 121, ал. 1, т. 3 ЗДСл, във вр. с чл. 104, ал. 1 ЗДСл следва да се установи осъществяването на следните елементи от правопораждащия фактически състав, визиран в нормата на чл. 121, ал. 1, т. 3 от ЗДСл: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение; оставане на служителя незает по служебно или трудово правоотношение; вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба или е получавало по-ниско възнаграждение; наличие на причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение. Вредата, подлежаща на обезщетяване от ответника, се определя по реда на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Съгласно

посочената разпоредба /в редакцията ѝ към датата на отмяната на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение и възникване на правото на обезщетение/, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената му brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата.

В случая изброените по-горе предпоставки са налице. С влязло в сила съдебно решение е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение между страните в производството. Установи се от представените заверени копия от трудова и служебна книжка, че за целия десетмесечен период, а именно за периода от 01.10.2010 г. до 03.10.2012 г., ищцата не е работила по служебно или по трудово правоотношение. За период от 10 месеца, съгласно приетото заключение на вещото лице обезщетението по чл. 104, ал. 1 ЗДСл е в размер на 6 104,00 лв.

Предвид това, следва да се приеме, че искът е основателен и следва да бъде уважен до размера от 6 104,00 лв., ведно със законната лихва след датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на Заповед № 419/30.09.2010 г. – 12.04.2012 г.

С отговора на исковата молба ответникът е направил възражение за прихващане на посочени суми за неправомерно получени суми за работна заплата и работно облекло, тъй като дипломата за висше образование на К. е била анулирана със заповед № РЗ-1584/03.10.2011 г. на ректора на ВТУ „Св. Св. К. и М.“, поради което тя не е отговаряла на изискванията за заемане на длъжност като държавен служител. Така направените възражения са неоснователни, тъй като обявяване на недействителност на служебно и трудово правоотношение е възможно само занапред, а не с обратна сила.

Следователно, исковата претенция следва да бъде уважена до размера на 6 104,00 лв.

Претенцията за лихвата е предявена, считано от датата, следваща датата на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на заповед 419/30.09.2010 г. – 13.04.2012 г. Това е датата на възникване на правото на обезщетение и така следва да се присъди от съда. От ищцата не е направено искане за присъждане на направените по делото разноски, поради което такива не се присъждат.

Водим от горното, Административен съд София-град, I отделение, 18 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Държавната комисия по хазарта да заплати на Ц. Т. К., с ЕГН [ЕГН], сума в размер на 6 104,00 лв. (шест хиляди сто и четири лева), на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител, във вр. с чл. 104, ал. 1 от същия закон, представляваща обезщетение за времето, през което не е била на служба поради прекратяването на служебното ѝ правоотношение, за периода 01.10.2010 г. – 31.05.2011 г., ведно със законната лихва, считано от 13.04.2012 г. до окончателното изплащане на сумата.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните и получаването на препис от съдебния

акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: